

Veelgeliefden,

Zie de maagd zal zwanger worden en een zoon baren, en zij zal hem noemen Immanuël, 'God met ons'. (Jes 7, 14 en Mt. 1, 23) Achaz, de koning van Juda, kreeg deze woorden van de profeet Jesaja te horen; de apostel en evangelist Mattheüs past ze toe op Jezus, die uit de maagd Maria geboren werd. Jezus, de Verlosser, wordt ook de Immanuël, God met ons, genoemd. In deze paar woorden hebben we het hele heilsmysterie in notendop bij elkaar. De Zoon, die in eeuwigheid geboren is uit de Vader, wordt in de tijd geboren uit een vrouw. Hij die in eeuwigheid voortkomt uit de Vader zonder moeder, wordt mens door een moeder zonder vader. Daaraan zien we hoezeer Hij Immanuël is: God met ons. Hij is God en mens. En omdat Hij God en mens is kan Hij ten volle bemiddelen tussen God en mens, ja, kan Hij ons verlossen van de zonde en rechtvaardigen bij de Vader. De zoon van Maria kreeg twee namen die van God zelf afkomstig zijn. Hij kreeg de naam Jezus, zoals de engel tegen Jozef en tegen Maria had gezegd. Hij kreeg de naam Immanuël door de profeet, die namens God sprak. Vandaar dat het evangelie zoveel nadruk legt op de naamgeving.

Jezus is onze Verlosser en Hij is 'God met ons'. Het zijn twee verschillende aspecten van het heilswerk dat Hij op aarde is komen doen. Hij heeft ons willen verlossen, dat wil zeggen: vrijmaken van de zonde en verzoenen met God. Het is belangrijk om in te zien dat we niet zelf in staat zijn om dat te doen. We kunnen het niet zelf en daarom is God ons te hulp gekomen. En als we om ons heen, maar vooral ook naar onszelf, kijken, zien we hoe het zelfs met de hulp van Gods genade moeilijk voor ons is, om als verlost te leven, vrij van de zonden en verzoend met God. Ook na ons doopsel zijn we helaas nog geneigd om te zondigen en het kwaad boven het goede te verkiezen. Ook na de verlossingsgenade van de andere sacramenten ontvangen te hebben, moeten we strijden tegen het kwaad. Maar daar zien we aan hoe Jezus ons is komen verlossen. Hij geeft ons de kracht en de mogelijkheden om te overwinnen en het is niet zo dat Hij de strijd van ons wegneemt. Hij wil niet dat we als kinderen in de wieg vertroeteld blijven, maar wil dat we op eigen benen leren staan, dat we leren lopen en meehelpen met de genade die Hij geeft. Sint Augustinus heeft geschreven: God heeft ons geschapen zonder ons, Hij wil ons niet verlossen zonder ons. Over het begin van ons bestaan hadden we niets te zeggen, maar over ons geestelijk bestaan mogen we zelf beslissen: voor of tegen God.

Maar Jezus is niet alleen onze Verlosser. Hij is 'God met ons'. Daarmee is iets veel diepers uitgedrukt. Verlosser heeft vooral de klank van een vrij-worden van negativiteit. God met ons is geheel positief: God is mens geworden om met ons samen te leven. Hij is mens geworden om als mens onder mensen aanwezig te zijn. Na de reiniging van de mens door de Verlosser, is de mens geroepen om met God te leven. Ja, Hij is neergedaald en heeft het vlees aangenomen uit de maagd Maria opdat wij

zouden opstijgen en met goddelijk leven bekleed worden. Kernachtig is dit uitgedrukt in de woorden: God is mens geworden opdat de mens God zou worden. Met deze laatste woorden bedoelen we niet wij de goddelijke natuur krijgen, maar opgenomen worden in het goddelijk leven van Vader en Zoon in de Geest.

Door de Menswording gaf het Woord ons *het vermogen kind van God te worden* (Jo. 1,12), zoals sint Jan de Evangelist het uitdrukt. *We worden kinderen van God genoemd en we zijn het ook.* (1 Jo. 3,1) want we zijn *uit God geboren*. (Jo 1,13 ; 1 Jo 2,29).

In ons doopsel heeft de Menswording van twee duizend jaar geleden zich ook in ons hart voltrokken. *Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond* (Jo 1,14) en het blijft in ons hart wonen.

Aan de reactie van sint Jozef in het Evangelie zien we dat het komen van de Heer iets zeer wonderbaars is. Zijn verwondering mag ook de onze zijn. Wat er gebeurde ging zijn verbeelding verre te boven. Toch neemt hij de uitdaging aan om zich als nederige dienaar ten dienste te stellen van dit grote mysterie. Hij zal nog niet ten volle beseft hebben wat wij nu vieren. Maar beseffen wij het wel? God, de almachtige is de Schepper, de totaal Andere. Hij is in de hemel; wij zijn schepselen op aarde. Terecht zegt de psalmist: “wat is de mens dat Gij hem gedenkt?”

En dat is het verrassende, het onverwachte, het mysterie. God gedenkt ons kleine mensen. Sterker nog: Hij bemint ons. Hij bemint ons zozeer dat Hij naar ons toe komt. Hij komt op een manier die aan ons is aangepast: God wordt mens. Uit liefde tot ons gaat Hij tot het uiterste en past zich aan ons aan. Hij komt uit liefde om ons te redden. Maar nog verrassender: Hij komt tot ons als een minnaar die ons wil verlokken tot wederliefde.

Dat willen we met Kerstmis vieren: onze verlossing én Gods nabijheid, maar vooral zijn liefde voor ons. Hij is in alles aan ons gelijk geworden, behalve in de zonde. En wij mogen aan Hem gelijk worden, zonen en dochters in de Zoon, mits wij ons laten verlossen en ons laten beminnen, door de zonden af te zweren en te vermijden.